

זוכר כיום כי ביקיני הוא שמו של אי באוקיינוס השקט, שם נוסתה פצצת האטום הראשונה זל ימי השלום? כולם יענו שביקיני זה בגדיים. זל פצצת המימן הפך לסמל פצצת המימן. ש כיום אנשים שהיו רוצים לראות — או לא לראות — את גופה של האשה בים לבבוש מימי ה' בתא. אבל גם הפחות שמרנים אינם רואים בעין פה את הביקיני. עם פרוט עונת הרחצה פנה העו' ל'הוה' לאישי ציבור, שיביעו דעתם על השאלה:

המותר

ללבוש

ביקיני?

שלמה גרוס, עסקן אגודת ישראל: "העליתי ככנסת השלישית את בעיית הילוכן הבלתי-מוסרי של נערות ישראל לאורך חופי המדינה, כשהן לבושות בגדיים המכסים ספה ומגלים טפחיים. הצעתי היתה לאסור הילוך בלתי-מוסרי זה. אך קשה לי לומר כי יש לי עניין להבחין בבגדים מסוג זה ולא בבגדים בלתי-מוסרי מסוג אחר. יחסי לכל בגדיהם זהה."

יצחק ברא"י, עורך-דן: "בתנאים מסוימים, מותר לכל בחורה להלך בבגדים ביקיני. התנאי הראשון: מותר להסתובב עם בגד כזה אך ורק על החוף, ולא על ה' שילת. התנאי השני: בחורה שמעויה ללבוש בגדיים כזה, צריכה גוף יפה."

ג'ורג' גורדיק, אמרן: "איני מתנגד כי בחורות בעלות גוף יפה תהנה ללבוש בגדיים כזה. מבחינה מוסרית, אין זה משנה אם היא מתרחצת בים כבגד גדול או קטן בסניטרימטר אחד. הגיל המינימלי צריך להיות 18, והגיל המאכסמלי — 28. כי אחרי גיל זה מתחיל העסק להיות מסוכן מבחינה אסתטית, וגם לבחורה לא כדאי ל' הופיע בשפת-הים כשהיא לבושה בביקיני."

זיוה בינדר, מלכת-החיים 1959: "ברור שבחורה בעלת גוף נאה צריכה לל'

כהן

קנת

בוש בגדיים ביקיני. זה רק יכול להוסיף לה. גם אני לובשת בגדיים כזה, אך אסור לי להטלם בו. אני אוסר עלי זאת, כי לבוש כזה לא צריך להיות לראחה, אלא לנחיות ויפוי על החוף בלבד."

יעקב גרינברג, חי"כ הדתיים ה' לאומיים: "רגע, אני לא יודע — ביקיני זה בגדים לגבר או לאשה? בעניין בגדיים מ' שני חלקים התפור לאשה, אני חושב שאין זה ענין של הכנסת או של אישי-ציבור, ודעתי על איש אינה חשובה. היחידים ש' יכולים להכריע בענין זה הם הרבנים, ש' יקבעו על-פי ההלכה בלבד, אחרי שיראו את בגדיהם וידונו על-פיהם."

נחום רון, מרכז חוגי-הצעירים של מפא"י: "לדעתי אין שום מניע מוסרי לא ללבוש בגדיים ביקיני בשפת-הים. זה לא עלול להשחית את הנוער, ממש כשם שיל-דים קטנים אינם הפוכים להיות מושחתים, כשהם רואים ילדות קטנות מתחשבות בצרכים חוף עירומו. אך צריך להתחשב בצרכים הדתיים השונים, ולהסיר חוף מיוחד בו יוכלו הדתיים להתרחץ בים כאחת נפשם, מבלי שישאלו לסבול מבגדיהם מסוג ב' קיני של הנשים."

ז'אן דויד, צייר: "יש שני סוגי ביקיני: לגברים ולנשים. לגברים נאים זה מתאים. לנשים יפות זה מתאים מאד ואס' תטי לעין. הגורם המוסרי במקרה זה אינו מעניין אותי. כל עוד הגוף יפה, אפשר ו' מותר ללבוש ביקיני, אפילו עד גיל 40. אך

בשביל בחורות צעירות. כל אחת צריכה את בגדיהם המתאים לה ולגופה, כך שתרגיש בו נוח. אם בחורה יודעת ללבוש את בגדי הים המתאים, הרי שהיא זוכה להצלחה, ופרט לכך גופה נהנה מן השמש. בארץ רק 30 אחוז מן הנערות לובשות ביקיני, והן לא כליך הרב. בחוף-לארץ, נהוגה ללכת בבגדים ביקיני נפוץ יותר. בגדיים כאלה ישנם גם עבור גברים; אלה בגדיים צרים, אותם לובשים הבתורים בעלי הצורה הנאה, שרוצים להבליט את גופם."

יהודה נדיב, מזכיר עיריית תל-אביב: "אני מומחה בעניינים אלה. הקרי' טריוו הקובע הוא אם בגדיהם מספיק צנוע או לא. אך על פי שאני תושב תל-אביב חותיק ובעירי ישנו חוף רחצה, מעולם לא התעניינתי לבדוק שאלה זו."

רפי לוי, כדורגלן נבחרת-ישראל: "מי ישיר לה מה להראות, צריכה להראות! למרבה הצער ישנן כאלו שאין להן מה להציג, והן בכל זאת מהלכות עם בגדיים ביקיני. בעניין זה של לבוש ביקיני אין בכלל שאלה של מוסר או טעם טוב. הכל תלוי בגוף, ולא יותר. אם ישנה ילדה ב' גיל 11, שיש לה גוף מפותח במידה מספ' קת, היא יכולה ללבוש בים בגדיים ביקיני. בין כה וכה אף אחד לא יידע בת כמה היא, ואילו החברים שלה, היוודעים מה גילה האמיתי, רק ישמחו על כך ויעודדו אותה."

אירוב כהן, חי"כ הפורגנטיביט: "לדעתי, עצם העובדה שהנשים הולכות ב' ביקיני, מוכיח כי מותר לעשות זאת. כאשר עושים דבר כזה והוא מתקבל על-ידי הקהל, סימן שזה בסדר. גם על הרציף מותר להלך בבגדיים כזה. אך צריך לקבוע גבולות מסו' יימים. מן המצב הקיים בארץ אני מבין שלא עברו עדיין על גבולות אלה."

רענן לוריא, קריסטוריסט: "בדרך כלל אני מסכים שנשים תהלכנה עם ביקיני. מצדדי — אפילו כל הנשים, פרט לאחת: אשתי. הסיבות לכך הן פרטיות ביותר. בסך-הכל, אם חושבים על כל העניין, מגלים כי במידה מסוימת הוא פוגע יחסית במוסר הציבורי. אך גם מבלי לראות את הצד ה' ציבורי, אפשר לומר שהביקיני מעורר הת' נגדות מסוימת, כיוון שהוא רעשני מדי."

עקיבא ביישי, מפעיל מכונת האסת של המשטרה: "אומנם הביקיני יפה כ' שהוא מבלבל על גוף יפה, אך במידה מסוימת הוא גם משחית. כי עד כמה ש' ננסה להתעלם מנימוקים ישנים, הרי ש' בחורה לובשת בגדיים כזה, מנסה לגרות. נכון שהדבר תלוי במידה רבה בחברות ה' חברה בה לובשים את הביקיני. אך אין זה משנה את מטרת השימוש בביקיני. לדעתי, הגיל המינימלי ללבוש ביקיני הוא 18."

אדכס שור, בעל בית-הקפה "פ' צה": "הביקיני הוא דבר מותר. הוא אסור אולי בחברה של ימי-הביניים. בימינו ישנם דברים הרבה יותר משחיתים, כמו בתי-הזור' גות הנסתרים הממלאים את העיר. אני מבין מדוע יש צורך לומר על דבר יפה שהוא בלתי-מוסרי."

אסיה (אשת הנוירוכירורג, פרופסור אהרון) **בלר,** עובדת סוציאלית: "כל עוד אחרות הולכות לבושות כן ולא אני, אין בכך דבר רע. מי שרוצה נצרה לבושה ב' ביקיני, אינו יכול ליהפך לבלתי-מוסרי או מתוסבך. לכל היותר אלה שלובשות את ה' ביקיני מתוסבכות בעצמן."

עד כמה שאני מבין, כבר אי-אפשר, בדרך כלל, ללבוש ביקיני בגילים גבוהים כליכך. לכו צריך להספיק ולעשות זאת בגיל צעיר."

זאב קיס, מנהל חברת-התעופה "אולימפיק": "אם יש פיגורה מתאימה, מו' תר ללבוש ביקיני. אם אין פיגורה מתאימה, אסור בכלל ללבוש בגדיים כלשהו. בחורה ע' פיגורה בלתי-נאה, הלובשת ביקיני, ע' ברת קצת על המוסר. זהו גועל-נפש מרוכז."

שלמה אברמוב, חי"כ הצי"כ: "ל' צערי אין לי דעה בעניין, אני, מה שקור' אים, עיורו צבעים, ואיני יכול להבחין היטב כיוון שראייתי מטושטשת."

מרדכי ליסמן, רב ושופט בית-הדין של תנועת-החרות: "מלבוש זה כמוהו כפריצות ביהדות. הביקיני מגלה את הגוף וגורם לגירוי היצרים המיניים. היהדות מח' ייבת לכסות יותר מאשר לגלות. לכל אדם יש מלחמה עם היצרים, והוא צריך להעמידם בפניהם המתאימה, ולא להבליט אותם. אומ' גם להתרחץ בים, אורבא, זוהי טהרה כ' מצוה עלינו ביהדות. אולם צריך להעדיף את הצניעות, ולא לנצל את הרחצה בים למטרות בלתי-מוסריות."

יהושע אלוה, מפקח חינוך-גופני: "ההלכה לים בביקיני אינה מויקה. השאלה היא, כמובן, באיזה חברה עושים זאת. מב' חנית ההשתזפות אין הדבר מויק, ובכלל, מבחינה גופנית אין בביקיני שום דבר רע. בכלל, אם רוצים או צריכים להשתזף, ה' ביקיני אינו הדרך היעילה ביותר. אני זוכר זמנים שהשתזפנו על חוף-הים ללא ביקיני."

מטיילדה אזרף, דיילת קרקע: "לחברות מותר להלך בביקיני ומי שיש לה גוף מתאים, צריכה בהחלט לעשות זאת. למה לא? גם אני מהלכת על החוף כבגדי' ים ביקיני. כל בחורה שמרגישה בזה טוב, צריכה ללכת כך. אולם כל אחת צריכה להרגיש מתי זה כבר לא הולם אותה, ול' הפסיק בנמך."

נתן קנת, עורך-דן: "אני תומך ב' ביקיני, בתנאי שאני רואה אותו על גוף של נערה צעירה. הגיל המתאים ביותר לביקיני נע בין 16 ל-25. אך כמובן שישנם מקרים, שנושים לובשות ביקיני בגיל יותר מבוגר, ובכל זאת הדבר אינו פוגם בטעם הטוב ו' בצורה האסתטית. אך לומר כי הביקיני מג' רה את המסתכלים, הרי זה חוסר-הבנה מוחלט. הביקיני יכול לכל היותר לעורר עניין או לעורר סקרנות מסוימת. אך מכאן ועד לגירוי מיני המרחק רב."

ארמון גומליב, בעל בית-חרושת לבגדיים "גוטקס": "הביקיני באמת בריא

לוי

בינדר

איפה הם היום?

(המשך מעמוד 17)

הרגליים. הוא בישר לה. אסתר עצמה היתה זו שהרגיעה את בעלה. "אמרתי לו שלא יב' כה", היא מספרת. "שזה לא כל כך גורא ו' בחדאי יעבור. אני אבריא ואחזור הביתה. ל' ידו השתדלתי לא לבכות אף פעם."

אך באותו לילה ניסתה אסתר לאבד עצמה לדעת על-ידי כריכת הסדין בצווארה. אך ב' ידיה הרפות לא היה אפילו מספיק כוח כדי להרים את הסדין הקל. את הילדה ביקשה מבעלה לא להביא אליה, כל חשבה שהמחלה מדבקת.

★ ★ ★

"רציני למות"

כ שחזרה אסתר כעבור שנתיים ה' ביתה, לא הכירה את ביתה. "רציני למות יותר מאשר בבית-חולים", סיפרה ה' שבוע בביתה הממורק עקרת-הבית החרוזה. "הבת לא רצתה לגשת אלי. היא בכתה וביק' שה שיבאו לה את אמא שלה."

שה שיבאו לה את אמא שלה. סידרו לאסתר קביים ומכשירים לרגליים. אך היא לא יכלה להשתמש בהם. היא היתה זקוקה לעגלת נכים, וזו עלתה כסף רב. דינה גדלה. וככל שגדלה בגיל כן גדלה אהבתה לאימה הניכה. במשך כל השנה הרא' שונה אחרי שחזרה הביתה, שכבה אסתר ללא תנועה. בתה התינוקת היתה זו שטיפלה בה והגישה לה את האוכל למיטה. כסף לק' גות עלתה לה היה למשפחת ברוך. הבעל הפסיק את עבודתו כפועל פשוט כדי לזאוג לצרכי הבית. פעם החליט לגנוב עגלה לאס' תר. "לא מצאתי מה לסחוב", סיפר אותו ערב ברמעות בעיניים.

אחרי שנה סידרה לה לשכת הסעד ברעננה עגלת נכים. "הרגשתי כאילו המשיח בא." נזכרת אסתר, שסימני יופיה עדיין ניכרים בת. היא החלה לעשות את כל עבודות-הבית תוך-כדי ישיבה בעגלה. הרצפה וההרשימים הבחיקו מנקיון. המטבח היה מצוחצח וה' עציצים על המרפסת החלו לפרוח.

אסתר שידלה את יצחק שיחזור לעבודה. הוא התקבל לבית חרושת למכשירי הנדסה בהרצליה. אך המסכרות הספיקה לו בקושי עד לקיום המשפחה. בינתיים עבר רב ו' העגלה של אסתר שוב לא היתה ראויה לשי' מוש. מאות הלירות לעגלה חדשה לא היו בנמצא.

עד שלפני כמה חודשים ביקר במפעל, בו עובד יצחק, נציג אינזשני' פולני. שבא להת' רים את העובדים. יצחק פנה לוועד העובדים וסיפר להם, בפעם הראשונה, על מחלתה של אשתו. עד אז לא סיפר יצחק אמילו לחבריו הקרובים ביותר דבר על מחלתה של אשתו ועל קשייו העצומים בבית. הוועד סיפר לנציג וכעבור זמן קצר הופיע בבית משפחת ברוך מזכיר אינזשני' בעצמו עם עגלה חדשה.

אסתר הותפעה כליכך שסרבה להיסדר מ' העגלה הרעועה הישנה. המזכיר ניסה לשכ' נצל אותה אך ללא הועיל. אסתר התנגדה, הסבירה שהיא אינה רוצה בעגלה מהודרת. היום היא מחייכת כשהיא נזכרת באותו ערב גשום כשסרבה בתוקף לקבל את העגלה החדשה. "שכחתי כבר איך נראים אנשים זרים שמבקשים לעזור באמת. במקום לעודד אותי הדבר גרם לי אז מצב רוח רע."

★ ★ ★

בשביל מה החיים?

א חרי ימים מספר הופיע בבית בעל-מלאכה, לקח מידות, עשה חישובים ואסתר זכתה בעגלה חדשה.

"אני מודה לאלהים", אומרת אסתר על הכל, "אני מודה לאלהים שיצר עוד אדם כ' כאלה. מודה לו שנתן לי בעל גיפלא כליכך וילדה נהדרת ומסורה כליכך. במשך שמונה שנים לא ירדתי מהגבקה שעליה עומד הבית שלנו. לא ראיתי אנשים ושכחתי מה זה סרט. אני מתחננת בפני בעלי שיצא לפעמים ל' טייל, או לבלות, אבל הוא יושב אתי, מספל בי, וממש בוכה כשאני חולה קצת. מה עוד יכולה אני לדרוש במצב העלוב שלי?"

אסתר בכל זאת זקוקה לדברי-מה. האשה הצעירה עדיין מלאת חיים, משתוקקת על אף מגבלותיה לתת למשפחתה את ההרגשה שגם היא עוורת להם. היא רוצה לעבוד, היא רוצה לצאת איתם לטייל. "עיוורו לי לצאת מן ה' בית!" היא מתחננת. "עיוורו לי לצאת מבית-הסוהר העולמי שלי. עיוורו לי להשיג מכו' גית כדי שאוכל לנוע קצת. לא מפוארת. קי טונטה ועלובה, אבל שתהיה לי במקום שתי רגליים שאיני יכולה להשתמש בהן כמו יתר בני האדם. כי מה אוכל להגיד כשאמות, אצ' לה לשמים ואצטרך לתת דין-וחשבון על מה שראיתי בחיי? אגיד שכל מה שראיתי הי' תה קצרת המטבח והסיריזים יגידו לי ובצדק: "אז בשביל מה נתנו לך חיים?"